

M.

KIS LAP

KIS KOFA. (Lásd a 378. lapon.)

EZER BAJ KÖZT

vagy :

az árva Imrike viszontagságai.

— Elbeszélés. —

(XXIV. folyt.)

A János gazda nevének említése teljesen megtörte Pistát, nem bírta elfojtani zokogását, pedig még mindig nem akarta, hogy Imrike azt higye, mintha ő bűnbánatot érezne. De Imrike most hirtelen kitalálta, mire gondol Pista s szeliden, majdnem hízelkedve így szólt :

— Pista! én tudom, mért sírsz. tudom, mért vagy oly szomorú. Beláttad, hogy nem jó életet élsz, hogy sokkal jobb volna visszatérned a derék János gazdához, ki tégedet annyira szeret. És én most épen azért jöttem hozzád, hogy megint kérjelek, hallgasd meg, amit János gazda általam izent neked. Térj vissza hozzá!

Pista egy pillanatra egészen elvörösödött, aztán leverten mondá :

— Nem lehet! Jól tudod hogy nem tehetem.

— Mért ne tehetné? Hát mi tart vissza? Hiszen itt oly nyomorultan élsz, hajlék nélkül csavarogsz az utczákon, míg otthon boldogan élhetnél. Szegény János gazda olyan nagyon örülne, ha végre haza térnél. És én megígértem neki hogy ha találkozom veled, hát rá foglak beszélni, hogy hazamenj.

Pista nem felelt, csak fejét rázta. Imrike pedig újból megszólalt :

— Tudom, mért mondod, hogy nem mehetsz vissza János gazdához. Azért, mert nem tudod visszaadni a pénzt, me-

lyet... elvettél. De ezen most már segíthetünk; épen azért jöttem... nekem van pénzem... megosztozunk rajta s te hazamehetsz.

Pista mereven bámult Imrikére... szinte hihetetlennek látszott előtte, hogy ez valóság és nem pusztá álom... Imrike, a kit oly gonoszul megsértett, Imrike kínálja pénzzel, csak hogy haza mehessen. A szó is elakadt Pista torkán s szívében most már őszinte bűnbánás nyert helyet. Zokogva ölelte meg Imrikét és kérte tőle bocsánatát. A nemesszívű Imrike azonban már rég megbocsátott és megnyugtatta Pistát, hogy többé ne is gondoljanak a multakra, hanem csak arra, hogy ezentúl jobb sorsuk legyen. Ezért hát Pista csak fogadja el a pénzt, mellyel visszatérhet János gazdához.

— Lásd, mondá Imrike, nekem nincs szükségem a pénzre... az a jó grófné megígérte, hogy majd gondoskodik rólam... most hát csak a te dolgodat kell rendbe hoznunk.

De minél inkább igyekezett Imrike rábeszélni Pistát, hogy fogadja el a pénzt, Pista annál kevésbbé tudta magát rászánni. Csodálta Imrike jóságát, de észébe jutott, hogy bizony Imrike is szegény árva és ha egyébre nem, hát kedves kutyájának, Bátorinak visszaváltására szükséges neki a pénz, mert hiszen ezt a szép állatot oly nagyon szerette. Ezért tehát végre így felelt :

— Nem, kedves Imrikém, én nem fogadhatom el tőled a pénzt; neked magadnak is szükséged lesz reá. Vagy talán megfeledektél már a te jó Mártádról és a hü Bátorról?

Imrike nagyot sohajtott, de aztán elszántan szólt:

— Oh, soha sem felejttem el őket! De lásd, Márthat nem lehet ám pénzzel visszavásárolnom... nem tudom megtalálni. Bátor kutyámat... az igaz, szeretném visszakapni... de mégis boldogabb leszek, ha tudni fogom, hogy te visszatértél a jó János gazdához és csöndes, elégedett életet élsz.

— Nem, Imrike, nem fogadhatom el tőled a pénzt, semmi esetre sem! szólt Pista hosszú hallgatás után igen komoly arccal. Hanem majd teszek valamit... igen... ettől a pillanattól fogva igyekezni fogok a te példát követni... talán megsegít Isten... igen, én is bizni fogok ismét a jó Istenben, ki talán megbocsátja eddigi bűneimet. Majd később megmondom, mit gondolok. Most menj vissza a jó Kardos urhoz, aztán ahhoz az angyali szívű grófnéhez; meglátjuk, mit tesznek veled. Majd elmegyek hozzád és megtudom, itt maradsz-e tovább is ebben a nagy városban; ha nem maradsz akkor együtt indulunk utra, ha pedig itt maradnál, akkor magam megyek, — — majd megtudod, hova: Isten veled, Imrike.

— Isten veled. De el ne felejtsd, amit ígértél. Ma délben várni foglak.

— Elmegyek.

Elváltak mindketten nagyon komolyan s Imrike kissé szomorúan is, mivel Pista nem fogadta el tőle a pénzt és így nem akar visszamenni János gazdához. De menetközben, amint Imrike a dolgot jobban meggondolta, mégis úgy látta, hogy tulajdonképen Pista igen szépen cselekedett, midőn a pénzt nem fogadta

el... aztán mondott valamit, ami nem volt ugyan egészen világos... utnak akar indulni, de hova? Hátha arra gondol, hogy habár vissza sem fizetheti az ellopott pénzt, mégis visszatér János gazdához és mint őszinte bűnbánó fiu kéri bocsánatát? Imrikét egészen elfoglalta ez a gondolat s majd elfelejtette saját dolgait.

De midőn hazaért Kardos uram házába, csakhamar ismét magára kellett gondolnia, és még sok más egyébre, mert Kardos uram így szólt hozzá:

— No's, Imrike, hol sétálsz ily korán reggel? Majd elkéstél a reggelitől. Szerencsédre én is odajártam, csak most jöttem haza. Tudod-e hol voltam? Engedélyt kértem a főnökömtől, hogy ma délelőtt szabad időm legyen s elkísérhesselek a grófnéhez. Aztán tudakozódtam is egy kissé a grófnéről és a férjéről. Jó híreket hallottam, mondhatom. A gróf ropant gazdag ember és hozzá igen jószívű; a grófné pedig valóságos angyal, amit különben tegnap nagunk is észrevehettünk. Így hát igazán Isten vezérelt tégedet, hogy velök megismerkedhettél.

Kardos uram egy perczre elhallgatott s aztán sajátos mosollyal kérde:

— Mond csak, Imrike, megtaláltad már a te kedves Márthatat, kit egy ideig oly buzgón kerestél? Most már nem emlited, talán el is felejtetted?

— Oh! Soha sem fogom elfelejteni! felelt Imrike szomorúan. Mindennap gondolok reá, de a keresést abba kellett hagynom! Mind hiába, nem találok meg soha!

— Talán nem jól kerested. Mi a vezetékneve?

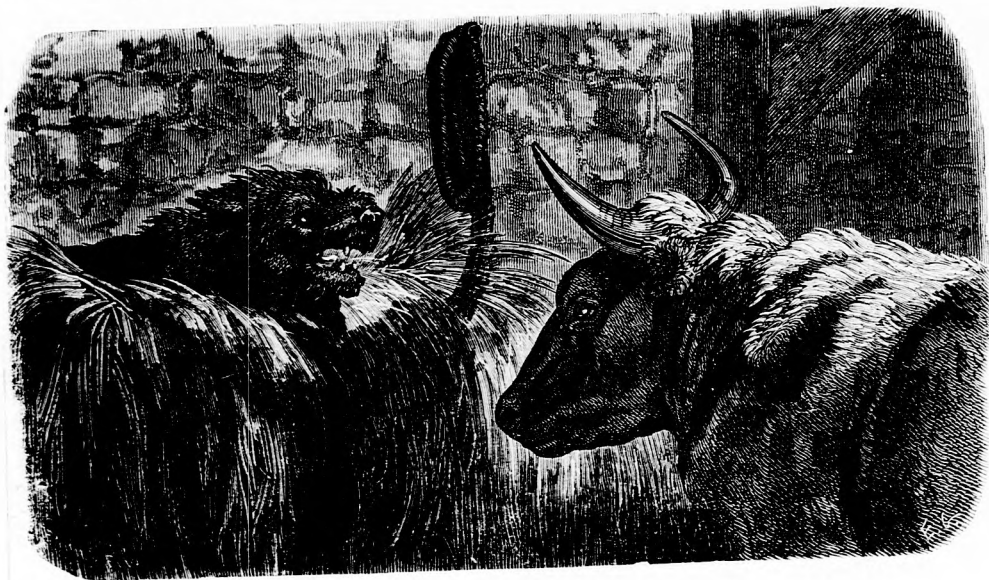
— A vezetékneve? kérde Imrike meglepetve... Ezt ezt nem is tudom; mindig csak Márthának neveztem... nem emlékszem más nevére.

— Pedig kell vezetéknevének lenni... például Szabó Mártha...

— Az, az! Emlékszem már, hallottam sokszor e nevet. Hogy is tudtam elfelejteni! De hát, kedves Kardos

bácsi, honnan tudja? Vagy talán ismeri? látta őt? Oh, kérem, szóljon, vezessen hozzá!

— Csak lassan, lassan, kis barátom! Majd idővel meglássuk, mit tudhatunk meg Mártjáról. Most szedd rendbe magadat, mosd tisztára arcodat és kezedet, a ruhádat keféld meg, hogy tisztességesen léphess a grófné elé. Ideje indulnunk.

AZ IRIGY KUTYA. (Lásd a 383. lapot.)

Imrike a derék Kardosné segítségével csakhamar rendbe szedte öltözékét és bizony szüksége is volt a segítségre, mert ő maga alig tudta mit csinál. Mért beszélt Kardos uram Mártjáról? bizonyosan tudja, hol van! Ez foglalkoztatta Imrikét oly nagyon, hogy még a grófnénál teendő látogatásra is alig gondolt. Több ízben odaszaladt Kardos urhoz és faggatta kérdéseivel; de Kardos uram csak

mosolygott és nem felelt; aztán végre megindultak a fényes palota felé, melyben a grófné lakott.

Mialatt Imrike és Kardos uram az utcán végig ballagnak, siessünk előre és lássuk, mi történt éppen ezen időben ott a fényes palotában.

Egy csinosan butorzott szobában, egészen közel a grófné pompás szobája mellett, egy öreges asszony ült mélyen el-

gondolk
feketeb
csillogot
pedig ug
szenvet
kules fel

mert val
elfog a
Imrikém
mért kel
hettem v

gondolkozva az ablak mellett. Egészen feketébe volt öltözve s szemeiben köny csillogott, mintha nagyon szomorkodnék; pedig úgy látszik, hogy jó dolga van, nem szenved hiányt semmiben. Nagy csomó kulcs feküdt előtte az asztalon annak je-

löl, hogy ő a főkulcsárnő, tehát ő vezeti a háztartást a nagy palotában.

Néha-néha nagyot sóhajtott és busan így szólt magában, mi'att egy kis képet, melyet kezében tartott, megcsókolt:

GÖRÖG GYERMEK A HAJDANKORBAN. (Lásd a 374. lapon.)

— Már el kell rejtenem ezt a képet, mert valahányszor ránézek, mindig újból elfog a szomoruság. Szegény, kedves jó Imrikém! Siratni fogom, míg élek! Oh, mért kellett meghalnia! Legalább ott lehettem volna halálos ágyánál!

Egy roppant nagy fekete kutya, mely ott feküdt az öreg nő lábainál, Imrike nevének hallatára fölkelt és szomoruan nézett a nő arcába.

— Szegény Bátor! szólt a nő, te is busulsz kis gazdád után, ugy-é? Mind

hiába, nem fogjuk többé soha látni, nyugszik ő már csöndesen, mélyen, a sirban.

E pillanatban megnyílt az ajtó s a fiatal grófné lépett be. Nyájasan mondá:

— Jó reggelt, kedves Mártha! Megint szomorkodik, megint arra a kis fiura gondol? Nyugodjék meg és most segítsen

nekem jó tanácsával. Emlegettem tegnap azt a derék kis fiut, aki drága gyémántcsillagomat megtalálta és visszahozta; szintén Imrikének hívják s igazán egészen olyan, mint az a kis fiu, kit magam sirat, Mártha. Majdnem azt hiszem, hogy ez a maga Imrikéje.

(Vége következik.)

GÖRÖG GYERMEKEK A HAJDANKORBAN.

(Képpel a 373. lapon)

HAJDANÁBAN a görög
Kis leány és kis gyerek
Csak oly csintalan vala
Mint ma Lidi vagy Palya.

Hajdanában mint jelenleg,
Szintén volt ám pajkos gyermek:
Kis Zoé és Alexandrosz
Mindakettő igazán ros.

A virágos folyosóra
Nézett ki Diána szobra.
Mondja Zoé: »vegyük le hát,
Tegyük rá az új tunikát!«

»Ne ruhát rá!« így kiáltoz
Mást gondolva Alexandrosz.
Zsinórt kötünk a talpára,
Igy húzzuk be a szobába!

Szalad pajkos Alexandrosz.
És legott egy kis létrát hoz.
A Dianát leemeli,
A tornácra bezepeli.

»Jaj mit művelsz! Kérlek, óh ne!«
Kiált a kis Hermióne,
»Hát ha összetörik, jaj, jaj!
Ebből lesz még csak a nagy baj!«

»Ej mit!« mond a hamis Zoé,
»A szobor ugyis apóé!
Apó meg jó, édes ember,
Ha eltörik is, meg nem ver!«

Hermióne, a jó gyermek,
Nem magáért, értök retteg.
A szoborral Alexandrosz
Most közeleg a fasorhoz.

Ha a mama . . . Zeus isten!
Jaj, miért is nincs itten!
Püf! A szobor nagyot koppan.
Ottan fekszik öt darabban.

Jön a mama. »Mi zaj van itt?
Mit műveltek? Mi baj van itt?
Halhatatlan nagy istenek! . . .
Gyermekek, ti mit műveltek!«

Hermióne kapja magát
Előrántja a kis babát.
A tollseprőt előhossa
Hogy a babát kiporozza.

»Te ros Vicza! Pajkos baba!
Mondtam ugy-e, hagyjad abba!
S jó nagyokat mér reája.
Csak úgy porzik bele háta!

Kétségbeesésében im
Igy segített testvéreim
Az áldott jó kis leányka.
Mama nevet és — nem bánja.

Hermióne jó ötlete
Testvéreit megmentette.
Kis Zoé és Alexandrosz
Nem is lesz már ezután ros.

RÓKA-CSALÁD LAKOMÁJA.

(Képpel a 376—377. lapokon.)

MILYEN lárma, milyen ujjongás! Ilyen pompás lakomája már régen nem volt a róka-családnak sz apró róka-kölyköknek! Ragyog is a szemök az örömtől, míg a szegény áldozat, a zsákmányul esett szegény libácska kétségbeesetten vergődik, de hiába, — erősen tartja az öreg róka, éles fogai közül többé nem menekül.

Mint afféle éhes gyermekek, már korán reggel panaszkodtak a rókakölykök, hogy nagyon éhesek, megunták a mezei egereket, apró madarakat, amit eddig kaptak ebédre; valami jobb falatot szeretnének már egyszer.

— No várjatok, gyerekek, szolt a róka-mama, majd keresek.

Kiosont az erdő közepén elrejtett verméből s kiindult vadászatra, a kicsinyeket rábizva apjukra, nehogy messze elcsátaljanak a biztos buvóhelyből és utjába akadjanak valami vadászembernek. Azután gyorsan ment prédát keresni. Tulajdonképen nem is kereste a ravasz, mert jól tudta, hol talál legjobb peccenyére. Ott az erdőben szokott legelészni a szomszédifalu libafalkája; olyan szép kövér libák! Csakhogy az a gonosz pásztor is mindig velök jár és vigyáz, — nem lehet könnyen hozzáférni a jó peccenyélez. Okossággal, ravaszsággal azonban talán mégis lehet. Odaosont tehát zajtalanul a mező szélére meglapult egy bokor mögött és nézte a liba serget; mennyi pompás kövér liba! De már ezek közül egyet, törrik-szakad, el kell ragadni ebédre.

A libácskák vigan gágogtak és harapdálták a kövér füvecskét, nem gyanítva a veszedelmes ellenség közellétét; és nem gyanítá a kis pásztor leány sem, mert gondtalanul heverészett a puha pázsiton és bokrétát kötött vad virágokból. Egyszer egyik libácska, semmi rosztat sem gyanítva, épen a bokor felé közeledett. — a következő pillanatban a róka előugrott,

nyakon ragadta és szélgyorsasággal eliramodott vele az erdőbe. Az egész libasereg rémülten jajgatott, a pásztorleányka siránkozott gondatlansága miatt, — róka koma pedig nevetve vitte haza a jó prédát. Volt aztán öröm a róka veremben! Az éhes kis kölykök mohón rohantak a kövér zsákmányra s ki egy czömbocskát, ki egy szárnyaacska kapott ebédre. Az öreg róka-papa pedig a verem nyílásából nézi míg a kicsinyek jól laknak; ha marad valami, majd ő is hozzálát! Bizony félek, hogy azok az éhes, falánk kicsinyek nem hagynak semmit s a papa kénytelen lesz vadászatra menni, hogy magának ebédet keressen.

ZSUZSIKA SZAMÁRHÁTON.

(Képpel a 384. l.)

GYI te, füles! Koczogj hát,
Kialts erős, vig i á-t,
Ugord által a Tiszát,
Vidd haza a Zsuzsikát!

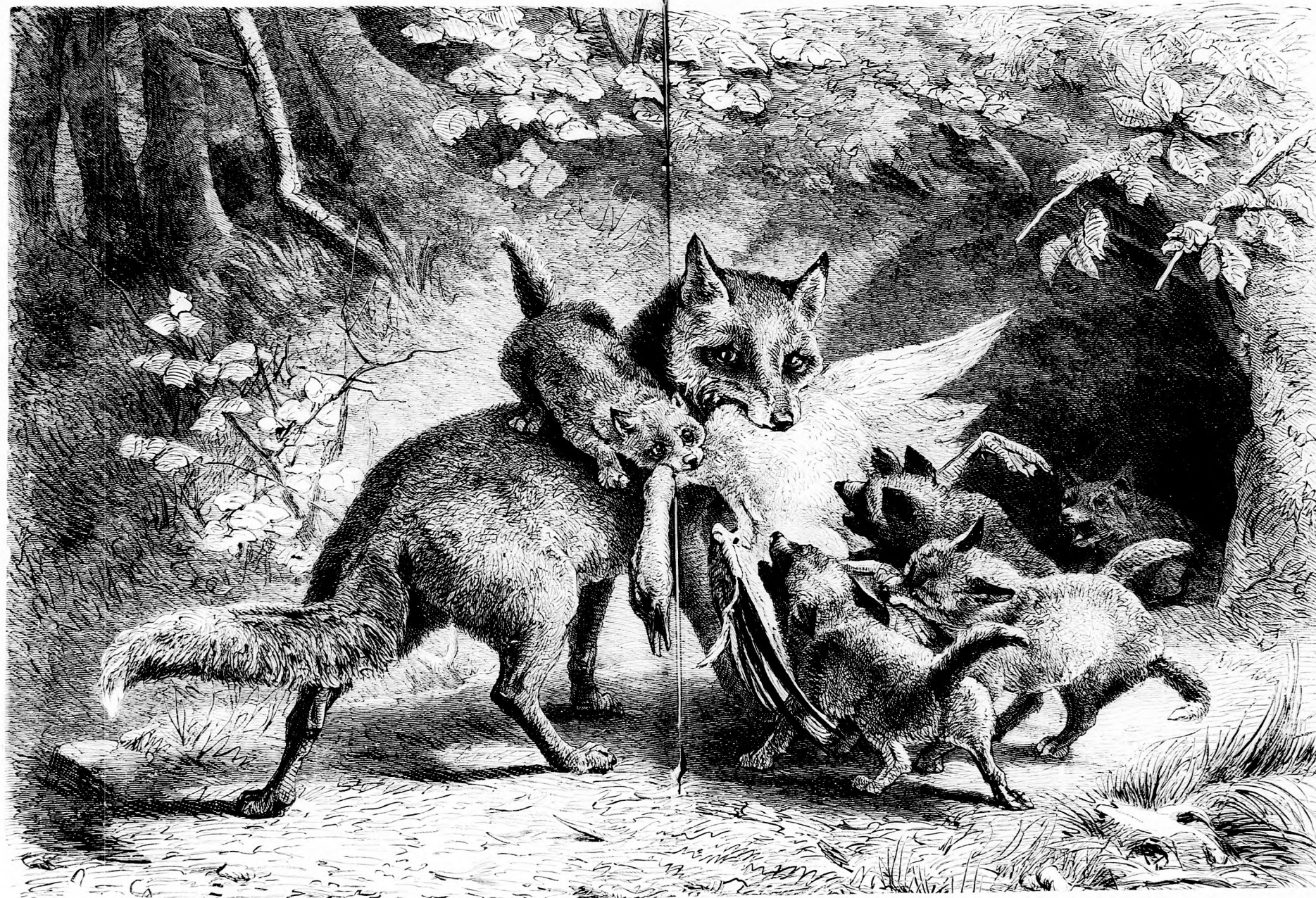
A PÁVATOLLAS HOLLÓ.

— Aesop meséje. —

(Képpel a 380. lapon.)

Egy holló talált néhány pompás tollat, melyet valamely páva sétatözben elhullatott. A hiu holló rögtön fölékesíté magát az idegen tollakkal és a pávák közé vegyült, úgy viselvén magát, mintha ő is páva volna.

A pávák azonban rögtön felismerték a hiu tolakodót s nem csak letépték róla az idegen tollakat, hanem ugyancsak meg is büntették. Sirva menekült vissza a holló régi hollótársaihoz; de ekkor már ezek is tudták, hogyan akart amaz idegen tollakkal ékeskedni, megharagudtak reá és kizárták maguk közül.

RÓKA CSALÁD LAKOMÁJA. (Lásd a 375. lapon.)

K I S K O F A.

(Képpel a címlapon.)

ATT az alma, borizú,
Kóstolják meg, jóízű.
Piros az orczája,
Egy krajezár a párja.

Almából, ha megveszik,
Négy rétes is kitelik.
Hogy ha árum mind elkelt,
Veszek rajt kenyérkét.

A rétesből adjatok
Nékem is egy falatot.
Rég volt benne részem,
Ra alig emlékszem.

Nosza, alma borizú,
Vegyétek meg jóízű.
Piros az orczája,
Egy krajezár az ára!

A Z É G Ő H Á Z

— Beszélyke. —

Elbeszéli: Emma néni.

MAMA, kedves mama! kiáltá Béla, nagy sebbel-lobbal rontva be a szobába, képzelje csak, Mariska azt mondja, hogy a papa hajdan nagyon szegény fiú volt, majdnem koldusgyerek! Mondtam neki, hogy ez hiábavaló mese . . .

— Csak lassan! Ugy látom, nem igen voltál udvarias testvéred iránt.

— De édes mama ugy-é az nem igaz? Az nem lehet igaz! Kedves apánk derék úri ember és az is volt mindig, nemde?

— Az is maradt mindig, kedves fiam.

— Ugy hát csakugyan mesebeszéd, amit Mariska mondott, ugy-e? Mindjárt tudtam, ki nem állhatom a mesebeszédet; nem ér az semmit, ugy-é, mamácska?

— Attól függ, milyen a mese. Azt sem szeretted, ha én mesélek neked?

— Oh, az egészen más! Azok oly szép mesék!

— No's tehát, hívd be Mariskát és Eleket. Majd elbeszélék valamit, nem mesét, hanem igaz történetet arról, mikor hajdan égő házat láttam.

Béla urfi, amely gyorsan jött, ép oly gyorsan rohant ki és egy-két percz mulva visszatért Mariskával és Elekkel. A három gyermek leült a mama körül és feszülten várta az ígért történetet, melyet a mama így kezdett el:

— Eddig még nem mondtam el nektek ezt a történetet, mert kicsinyek voltatok; de most már Béla is elég idős, hogy megértse, épen olyan idős, mint én voltam, mikor az történt, amit most el fogok mondani. Azt tudjátok, hogy nagypapa kint lakik a falun . . .

— Tudjuk bizony! Hányszor voltunk ott! Oh, mily pompás ott az a szép kert, az erdő!

— Szép bizony s én is nagyon szerettem mindig. Ott születtem s ott is nőttem föl; tíz éves koromig legföljebb egyik-másik szomszéd faluban voltam látogatóban s nem is igen vágyódtam sehová, mert boldognak éreztem magamat kedves szüleim mellett. De azért mégis örültem, midőn egyszer egy nagybátyám látogatóba jövéen hozzánk, abban egyezett meg szüleimmel, hogy néhány napra magával visz Budapestre, a fővárosba, hol annyi szép dolgot lehet látni s azonfölül meg is ismerkedhettem rokonaimmal, a bácsi leányaival, kik velem körülbelül egy korban valának.

Nagyon kellemes napokat töltöttem rokonaimnál, kik igen szivesek valának irányomban. Roppant nagy házban laktak, melynek két utczára is volt homlokzata s melyben annyi lakás volt, hogy én bizony még egy hét mulva is alig tudtam eligazodni, ha véletlenül más lépcsőmentem föl, mint a melyet kezdettől fogva ismertem; nagyon egyszerű falusi leányka voltam még akkor. Eltévedéstől azonban nem kellett félnem, mert soha sem jártam egyedül, rokonaim kísérték mindenfelé.

Egy napon látogatóba mentünk ismerősökhöz. Jól mulattunk egész délután s este felé szépen haza indultunk, én is kis rokonom Irma, ki jól ismerte mindent a járást. Vigan csevegve mentünk s épen egy csöndes, szűk utczába értünk, midőn hirtelen nagy zaj, lódobogás és nehéz kocsik dübörgése hangzott mögöttünk. Hátrapillantván, láttuk, hogy több tüzfecskendővel sietnek a tüzoltók hanyathomlok, épen mi felénk. Az utca hirtelen megtelt emberekkel, kik a házakból kiszaladtak s a nagy tolongásban egyszerre azt vettem észre, hogy elszakadtam Irmától a tömeg magával visz messzire. Végre sikerült egy ajtóban megkapaszkodnom s bevárnom a tömeg eloszlását; de mikor aztán magamra maradtam s körülnéztem, — akkor ijedtem csak meg igazán. Semmikép sem tudtam magamat tájékozni, hol vagyok, merre menjek; mégis úgy véltem, hogy jobbra kell mennem s ha sietek, talán még utolérem Irmát, ki bizonyosan szintén keres engemet. Szaladásnak indultam tehát s mert a gyaloguton sok ember

járt, a kocsitra mentem, hol jobban szaladhattam. Egyszerre azonban ismét nagy zörejjel vágatott végig az utcán egy tüzfecskendő; menekülni akartam a házak alá, de megbotlottam és elestem, alig néhány lépésnyire a sebesen vágató lovak előtt. Az emberek kiabáltak, intettek, de a sötétben a kocsis nem láthatta, mi a baj s én már azt hittem, hogy utolsó perczem elérkezett. Már fejem fölött érzem a lovak patkóit, — — midőn a válságos pillanatban, mikor már a segítség lehetetlennek látszott, valaki hirtelen melletttem termett erős kézzel megragadott s egyetlen szempillantás alatt félreugrott velem. Egy kapu alatt letett a földre és így szólt:

— No kis leány, ez igazán veszedelem volt!

Félresimitottam arczamra omlott hajamat s megmentőmre néztem; mintegy tizenöt éves, halvány képű, szegényesen öltözött fiú volt; ruhája itt ott bizony rongyos is volt, a kabátom meglátzott, hogy nem reá szabták, mert ujjai csak könyökig értek. De hangja szelid kellemes volt és habár akkor nem igen gondoltam arra, most tudom, hogy arczának barátságos kifejezése volt az, rögtön bizalmassá tett engemet iránta.

— Jöjj velem, kicsike, aztán, megnézzük, hol van a nagy tűz.

Itt Béla félbeszakítja a mama elbeszélését, mondván:

— Ugy-é kedves mama, az a fiú akkor valami szegény koldusleánykának nézett, hogy így szólított meg?

— Bizony, kedves fiam, nem is volt volna csoda, mert ruhám össze volt tépve,

csupa sár és piszok az esés következtében, kalapomat elvesztettem s fejem olyan borzas volt, mit akármely utcagyerkocze.

— Igen, de hát a ruha mégis csak finom, szép ruha volt!

— A finom szövet nem pótolja a tisztaságot, édesem, folytatá a mama. Akár ki látott volna akkor, bizonyosan azt hitte

volna, hogy valami vándor köteltánczos társasághoz tartozom. — Azonban, hogy folytassam történetemet, akármit gondolt az én fiatal megmentőm, nem sokat beszélt, hanem kézen fogott és gyorsan vitt magával, míg végre egy utczába értünk, melyben tömérdek ember tolongott és bámult egy lángban álló két emeletes, magas házat. A szikrák magasan pattogtak.

A PÁVATOLLAS HULLÓ. (Lásd a 375. lapon.)

fojtó füst lepte el az egész utcát s én annyira megrémültem e borzasztó látványon, hogy föl sem mertem tekinteni. Pedig ha jól megnézem talán megismertem volna a házat!

— Itt e sok népen keresztül nem törhetünk, szólt kísérőm; de megállj csak, tudok egy jó helyet, honnan pompásan nézhetjük a tüzet. Épen szemközt, abban

a nagy házban a harmadik emeleten egy ismerősöm lakik, oda megyünk. föl

— De kérem, én nem akarom a tüzet nézni, feleltem én. Én haza akarok menni . . . eltévedtem . . . oh Istenem! nem tudok hazatalálni! Kérem, kísérjen haza!

Ő azonban nem figyelt reám s a nagy zsidongásban nem is értette szavai-

mat. Sirva fakadtam s ekkor nyájasan vigasztalt:

— Ne félj semmit kis leány, nem lesz ott semmi veszedelem, ahová vezetlek.

És gyorsan vonszolt maga után, be egy nagy házba, föl a lépcsőkön s minden habozás nélkül benyitott egy szobába, hol többen álltak az ablaknál és bámulták a tüzet. Az ajtó zöreijére hátrafordultak, de látva megmentőmet, ismerősként üdvözölték s ismét a tüzet bámulták. Én félénken és könnyezve álltam meg a szoba közepén s újból megszólaltam:

— Kérem . . . én . . . nem akarom a tüzet nézni . . . vissza akarok menni a bácsihoz! Kérem szépen vezessen haza!

Megállt és meglepetve nézett reám, aztán fölkiáltott:

— Ejnye, bizony csak most látom! Hiszen maga uri kisasszony, ugy-é? Eltévedt? No, ne féljen semmit, mindjárt haza vezetem . . .

De e pillanatban az utcáról rémitő kiáltozás, jajveszékélés hangzott föl. Akaratlanul odaszaladtunk mi is az ablakhoz és rémülve láttam a kiáltás okát. Az égő ház második emeletének egyik ablakából egy nő intett le kétségbeesetten; karjaiban kis gyermeket tartott. A ház már belől is égett, ki nem menekülhetett; az ablakon át kellett volna megmenteni őket. A tüzoltók létrát támasztottak a falhoz. — de szerencsétlenségre a létra rövid volt, legalább két öl hiányzott még az ablakig. Kiáltottak valamit föl, de a szerencsétlen asszony vagy nem értette, vagy nem is tudta már rémületében, mi-

hez fogjon. Reszketve néztem e borzasztó jelenetet s a fiu, ki mellettem állott, egy perczig szintén megdöbbenve nézte. Hirtelen azonban így szólt hozzám:

— Maradjon itt, kisasszonykám, majd visszajövök. Sietnem kell, különben az a szegény nő odavész gyermekével. Ismerem azt a házat, dolgoztam rajta, mikor építették s tudom, hogy lehet eljutni ahhoz az ablakhoz. Az a rész még szerencsére nem ég.

Elrohant s néhány pillanat mulva már keresztültört a tömegben, a tüzoltókhoz. Ezek eleinte vissza akarták üzni, de a fiu nem hagyta magát, fölkapott egy kötelet és eltűnt az égő házban. A bámuló nép nagyot kiáltott. Mindenki látta, hogy a fiu a szerencsétlen nő és gyermeke megmentésére indult s csakhamar mély csönd lett a tömegben; aggódva leste mindenki, mi fog történni.

Nemsokára a tetőnek még ép részén megjelent egy alak. — ő volt, az én fiatal megmentőm. A szikrák sűrűn hullottak körülötte, de nem ijedt meg, óvatosan végig haladt a tetőn, ügyesen mászva, mint a macska. Aztán egy helyen, épen ama ablak irányában, kiemelt néhány cserepet, az alatta levő gerendához kötötte a kötelet és ebbe megfogózva, kezdett leereszkedni. Mikor ott lógott a kötélen, ég és föld között, a rémület moraja hangzott a tömeg ajkairól: . . . ha elszédül, elereszti a kötelet, szörnyet halva bukik le a mélységbe. De ő csöppet sem látszott félni, gyorsan ereszkedett le a kötélen s midőn az ablakkal egy irányba jutott, megragadta az ablak karfáját s egy ugrással eltűnt a szobában.

Az utcáról viharos éljenzés hangzott; mindenki bámulta a bátor fiu hőstettét s bizott benne, hogy ha már egyszer bent van a szobában, meg fogja tudni menteni az odaszorult szerencsétleneket. És csakugyan, néhány percz mulva a fiu megjelent ismét az ablaknál és lepedők-ből összecsavart hosszú kötelet, melynek vége leért egészen a létráig, erősen oda-kötözött az ablakfához. Aztán megfogta a kis gyermeket, derekára kötötte a kötelet és lebocsátotta az ablakból. A létrára ezalatt tűzoltók másztak föl, karjaikba vették a gyermeket és szerencsésen levítették a földre. Néhány percz mulva a gyermek anyja is ugyanily módon lejutott biztos helyre és végre maga a bátor fiu ereszkedett le. Neki nem kellett segítség, fürgén leszaladt a létrán. Mikor leért a földre, a tömeg ugy éljenzett, mintha valami királyt üdvözölne. Körülfogták, mindenki látni akarta, kezet akart vele szorítani s bár föl a magasba persze nem hallhattam, láthattam, hogy dicséretekkel halmozzák el. Ő azonban szerényen olyanforma arcot csinált, mintha azt akarta volna mondani:

— Soha se dicsérjete! Hiszen kötelességem volt megtenni, amit lehetett.

Aztán hirtelen a néptömegbe furakodott és eltűnt. Néhány perczel később hirtelen ott termett mellettem. Épen szólani kezdtem, hogy bátor tetteért dicsérjem és esodáljam, de ő vidáman szakított félbe:

— Soh' se beszéljünk arról, kisaszszonykám. Most csak arra gondoljunk, hogy ön szépen haza jusszon, mert otthon bizonyosan aggódni fognak s azt hiszik,

hogy valami szerencsétlenség érte, ami nem ritkaság az ilyen utcaiz tolongás alkalmával. Tudja az utcát és a házszámot, a hol bácsija lakik? Én ismerem az egész várost, — elvezetem.

Tudtam az utca nevét és a ház számát is megmondtam. Ekkor a fiu megdöbbenve pillantott reám s izgatottan kérdé:

— Hogyan! De hát... hát nem ismert rá? Hiszen abban az utcában vagyunk s a ház épen az, a mely ott lángokban áll!

Megdermedtem ijedtemben. A füsttől borított házat valóban meg nem ismertem, mert mindig a másik utcáról szoktunk bejárni. De a bácsi lakása ezen az oldalon volt s most hirtelen eszembe jutott, hogy hátha az a nő, kit épen most mentettek meg nem más mint Anna néni s az a gyermek a kis Sándorka! Ekkor még hálásabban tekinték a derék fiura, ki rövid szünet után így szólott hozzám:

— Kisaszszonykám, abba a házba most be nem mehet, onnan mindenki menekült. Most hát legjobb lesz valami ismerőséhez menni és ott bevárni, míg bácsija megkeresi. Tud valami jó ismerőst, akihez elmehet éjszakára? Elvezetem szívesen.

Tudtam a bácsi egy jó barátjának nevét és lakását, épen azét a családot, ahol délután mulattunk; megmondtam tehát.

— Jól van! szólott a fiu. Ez nincs nagyon messze. Mindjárt ott leszünk.

Rövid idő alatt elértünk az illető házhoz s a derék fiu, látva felénkségemet, feljött velem a lépcsőn is és bevezetett az

előszobába. A mint benyitottunk, — nagybátyámat pillantottam meg, ki oly sápadt volt, minőnek még sohasem láttam. Midőn meglátott, hangos fölkiáltással elém szaladt és megölelt.

— Hála Istennek! Csakhogy itt vagy! Már azt hittem, hogy neked is bajod lett! mondá.

— Nekem is? Hát kinek esett baja? Mért oly sápadt, kedves bácsi? kérdém aggódva.

— Igaz, te nem is tudod! Nagy veszedelemből menekültünk, édes leányom. Házunk kigyuladt s a néni és kis fiam odaveszett volna, ha egy bátor fiu saját élete veszélyeztetésével meg nem menti őket. Az ijedségtől betegek lettek, de komolyabb bajuk szerencsére nem történt. Nagyon sajnálom, hogy az a derék fiu oly hamar eltűnt! Ki nem fejezhetem neki hálámat.

— Kedves bácsi, az a derék fiu itt van, ő mentett meg engemet is: ime itt áll!

Rámutattam kísérőmre ki zavartan huzódott az ajtó felé s távozni akart. De a bácsi nem engedte s mikor én elmondtam mindent, nyakába borult a derék fiu-nak és őszinte hálát mondott neki nemes föláldozásáért. Aztán kérdezte, kicsoda, miből él s megtudtuk, hogy szegény árva fiu, aki mint napszámos keresi kenyerét.

— De már ezt már nem engedem! szólt a bácsi. Ilyen nemes ifju jobb sorsra érdemes. Ha ráállsz, házamba fogadlak, taníttatlak és jeles embert nevelek belőle.

Ugy is lett. És a szegény fiuból néhány év múlva oly derék ifju lett, hogy a bácsi ügyvédtársának fogadta, később

pedig egészen átadta neki hires irodáját s most egyike a főváros legelőbbkelő ügyvédeknek . . . találjátok ki, kicsoda?

— Édes apa! Ez édes apa volt! kiálták a gyermekek ujjongva.

Épen e pillanatban nyílt az ajtó s egy nemes arczu, magas termetű férfiú lépett be. A gyermekek még a szokott-nál is élénkebben fogták körül és Béla nyakába borulva apjának, mondá:

— Oh, kedves apa, mily derék fiu voltál te!

Az apa mosolygott s rögtön látta, hogy gyermekei már tudják az ő ifjukora történetét. Kissé komolyabban mondá aztán:

— Igen, kedves gyermekeim, én mint szegény árva gyermek is iparkodtam a helyes uton járni. És tudjátok mi volt az, ami boldogságra vezetett? Szorgalmas munka, becsületesség, bátorság és áldozatkészség embertársaim iránt.

AZ IRIGY KUTYA.

— Aesop meséje. —

(Képpel a 372. lapon.)

BELEFEKÜDT a kutya az istállóban a jászolba, puha széna közé. Estére hazatért a munkából az ökör és éhes lévén, a jászolhoz sietett és enni akart. De a kutya mérgesen rátámadott és nem engedte, hogy a szénához hozzányuljon.

— Roszlelkű teremtés, szólt az ökör, neked magadnak nem kell a széna, te azt nem eszed, és mégis irigyled tőlem!

A megfejtők névsora és Forgó bácsi postája a jövő számban fog megjelenni.

Zsuzsina Samariaton. (Eszel és 370. lapon)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

F

